

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci **žalobce: P. M.,** zastoupeného JUDr. Adamem Rakovským, advokátem se sídlem Václavská 316/12, Praha 2, proti **žalovanému: Krajský úřad kraje Vysočina,** se sídlem Žižkova 57, Jihlava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2010, č. j. KUJI 61472/2010, sp. zn. OOSČ 3263/2010 OOSC/98, ve věci přestupku, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 17. 1. 2011, č. j. 57 A 68/2010 - 29,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 17. 1. 2011, č. j. 57 A 68/2010 - 29, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Brně, jímž bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 3. 8. 2010, č. j. KUJI 61472/2010, sp. zn. OOSČ 3263/2010 OOSC/98, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Velké Meziříčí, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 12. 4. 2010, č. j. DOP/58726/2009/2451/2009-mikli. Posledně zmíněným správním

rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 2. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o přestupcích“), který spáchal tím, že na dálnici D1, v prostoru km 136 ve směru na Brno, mu byla na úseku s nejvyšší povolenou rychlostí 130 km/h naměřena rychlost 191 km/h. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ± 3 % byla nejnižší skutečná rychlost 185 km/h. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 5000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu šesti měsíců a byla mu uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1000 Kč.

Žalobce jako obviněný z přestupku se třikrát omluvil z nařízeného ústního jednání o přestupku, přičemž správní orgán tyto omluvy akceptoval (první a třetí omluva byla podložena zdravotním stavem žalobce, druhá potom jeho zahraniční dovolenou s rodinou). Poté dne 18. 3. 2010 převzal v pořadí již čtvrté předvolání k ústnímu jednání, tentokrát na den 12. 4. 2010, kam se nedostavil, aniž by do tohoto dne byla správnímu orgánu doručena jakákoli omluva. Prostupňový správní orgán projednal přestupek v jeho nepřítomnosti a dne 12. 4. 2010 vydal rozhodnutí. Omluva žalobce datovaná dnem 22. 4. 2010 byla správnímu orgánu doručena až 23. 4. 2010. Žalobce k této omluvě doložil, že byl od 9. 4. 2010 do 21. 4. 2010 neschopen práce, a zároveň sdělil své přesvědčení, že jeho předchozí omluva na jednání dne 12. 4. 2010, kterou nemohl zaslat doporučenou poštou, byla správnímu orgánu doručena.

Stěžovatel v napadeném rozhodnutí, které bylo napadeno žalobou, k omluvě žalobce konstatoval, že žalobce v daném případě sice dostatečně doložil, že byl v době nařízeného jednání v pracovní neschopnosti, ale žádný objektivní důvod mu nebránil učinit náležitou a bezodkladnou omluvu i v době jeho pracovní neschopnosti. Stěžovatel při formulaci těchto závěrů vyšel jednak z povahy žalobcova onemocnění (bolestivá degenerace meziobratlové ploténky), které mu nebránilo učinit omluvu jakoukoli vhodnou formou s jejím následným doplněním v písemné formě, především pak z vlastního tvrzení žalobce, že v průběhu pracovní neschopnosti omluvu zasílal, přičemž ji prvostupňový správní orgán nikdy neobdržel. Stěžovatel tak dospěl k závěru, že v dané věci byly splněny podmínky pro projednání věci v nepřítomnosti žalobce.

Žalobce proti rozhodnutí stěžovatele podal žalobu. Krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že dle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích lze věc projednat v nepřítomnosti obviněného z přestupku jen tehdy, když se odmítne, ač byl řádně předvolán, dostavit k projednávání nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Krajský soud vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 As 9/2009 - 66, a konstatoval, že z § 74 odst. 1 zákona o přestupcích ani z § 59 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, nevyplývá, že by se účastník řízení musel omlouvat vždy před

očekávanou událostí. Obecně může být náležitá či bezodkladná omluva učiněna i po události, která měla nastat, pokud omluva podle okolností splňuje požadavky na náležitou či bezodkladnou omluvu. Jestliže v daném případě byl žalobce od 9. 4. 2010 do 21. 4. 2010 upoután na lůžko ve svém bydlišti, kde dodržoval nařízený klid a byl zde sám, nedisponoval telefonem ani internetovým připojením, nutno považovat prokázanou následnou omluvu ze dne 22. 4. 2010 doručenou správnímu orgánu dne 23. 4. 2010 za omluvu náležitou a bezodkladnou.

Rozhodnutí krajského soudu napadl stěžovatel kasační stížností, v níž vyjádřil své přesvědčení, že řízení před správními orgány v dané věci nebylo stiženo žádnou vadou, která by mohla vést ke zrušení správních rozhodnutí. Stěžovatel dále uvedl, že mu krajský soud vytýká, že poté, kdy měl k dispozici doklady o lékařském vyšetření žalobce a jeho pracovní neschopnosti, měl blíže zkoumat, zda byly splněny podmínky k tomu, aby dodatečnou omluvu bylo možno považovat za omluvu řádnou. K tomu ovšem namítá, že k takovému zkoumání nebyl v době podání žalobcova odvolání sebemenší důvod, žalobce totiž nenamítal, že neměl možnost omluvit se z nařízeného jednání ještě před jeho konáním, uvedl jen, že neměl jinou možnost než poslat omluvu obyčejnou zásilkou, nikoli doporučeně. Obyčejná poštovní zásilka je však zcela plnohodnotná forma podání. Zmínka o odeslání této zásilky však byla pouze v rovině obecného tvrzení, proti němuž stála objektivní skutečnost, že správní orgán žádnou takovou zásilku neobdržel.

Stěžovatel uvedl, že v okamžiku, kdy rozhodl o odvolání žalobce, byl stav věci takový, že žalobce, ač řádně předvolán, se k nařízenému jednání u prvostupňového správního orgánu bez jakékoli omluvy nedostavil. V odvolání přitom uvedl, že měl sice omezenou možnost podat omluvu, ale tuto možnost měl, přičemž nenamítal nic ve smyslu, že byl více než týden v místě svého bydliště zcela odříznut od světa. V takové situaci stěžovatel odvolání žalobce zamítl, v odůvodnění svého rozhodnutí se přitom zabýval, zda dodatečná omluva může být uznána za náležitou omluvu, a to i ve světle závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 As 9/2009 - 66. Dle stěžovatele pochybení správních orgánů v tomto rozsudku bylo možno spatřovat v tom, že blíže nezkoumaly námitku žalobce v dané věci, který již v průběhu řízení tvrdil, že byl doma upoután na lůžko a neměl možnost se předem z jednání omluvit. To ovšem neodpovídá skutkovému stavu v nyní posuzované věci, kdy žalobce podle vlastního vyjádření tuto možnost měl a v žádném svém podání nenamítal, že byl odříznut od světa a neměl z tohoto důvodu možnost omluvit se. V projednávaném případě dle stěžovatele není sporu o tom, že existoval závažný důvod, který žalobci znemožnil účast na jednání. Existence takového důvodu ovšem nebrání projednání přestupkové věci bez přítomnosti obviněného z přestupku v případě, že obviněný je schopen důvod své nepřítomnosti včas sdělit. Stěžovatel má za to, že z tvrzení žalobce jednoznačně vyplývá, že byl schopen poštovní zásilku s omluvou odeslat.

Stěžovatel dále poukázal na žalobcovu omluvu z důvodu zahraniční dovolené, o níž věděl již v době, kdy převzal předvolání, nicméně tuto skutečnost doložil až na základě výzvy správního orgánu k doplnění. Pokud tedy označil žalobcovo jednání za účelové, má pro takové tvrzení oporu v judikatuře Nejvyššího správního soudu, odkázal přitom na rozsudek ze dne 22. 11. 2004, č. j. 6 As 50/2003 - 41.

Stěžovatel je tak přesvědčen, že krajský soud nesprávně v řízení posoudil právní otázku podmínek pro projednání přestupku bez účasti žalobce. Vycházel přitom v rozporu s § 75 odst. 1 s. ř. s. i z tvrzení a argumentů žalobce, které neuplatnil v řízení před správními orgány, které na taková tvrzení a argumenty nemohly reagovat. Stěžovatel má dále za to, že tato tvrzení a argumenty začal žalobce uplatňovat až po lhůtě pro podání žaloby a soud k nim neměl dle § 71 odst. 2 s. ř. s. přihlížet.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalobce uvedl, že pokud má správní orgán v úmyslu omezit právo na ústní projednání věci postupem dle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, pak musí zjišťovat, zda byly pro takový postup naplněny všechny podmínky. Pokud o naplnění podmínek existují pochybnosti, musí je správní orgán odstranit. Žalobce je toho názoru, že takové pochybnosti nastolil, když v odvolání i mimo ně tvrdil, že se na jednání nemohl dostavit z důvodu zranění páteře, jeho zranění bylo totiž doprovázeno silnými bolestmi, přičemž se o celé věci snažil písemně vyrozumět správní orgán. V odvolacím řízení tak měl stěžovatel v první řadě zkoumat, zda žalobce omluvu učinil a zda byla správnímu orgánu doručena, místo toho pouze přejal tvrzení prvostupňového správního orgánu, že taková omluva nebyla doručena. Žalobce se přes svůj zdravotní stav ještě v pracovní neschopnosti pokusil omluvu prostřednictvím svého švagra odeslat, učinil tedy vše, aby se řádně omluvil. Kdyby stěžovatel postupoval v souladu se zásadami správního trestání a vyzval žalobce k doplnění jeho tvrzení a navržení důkazů, patrně by s ohledem na předešlé dospěl k závěru, že následná omluva byla omluvou náležitou a bezodkladnou. Stěžovatel tak náležitě nezjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Žalobce se dále vyjádřil k výrokům stěžovatele o účelovosti svého jednání ve snaze vyhnout se potrestání. Z předchozích tří jednání se sice žalobce omluvil, ale tyto omluvy byly ze strany správního orgánu posouzeny jako řádné. První a třetí omluvená neúčast na ústním jednání byla způsobena zdravotním stavem žalobce, k čemuž uvedl, jakými chorobami trpí, a poukázal na svou sníženou imunitu, kvůli které trpí chřipkovými onemocněními několikrát do roka. Druhá omluva byla z důvodu rodinné zahraniční dovolené, i tuto omluvu správní orgán uznal, jinak by žalobce odjezd na dovolenou odložil. Důvodem poslední, čtvrté, omluvy bylo zranění páteře, stěžovatel dle žalobce nezpochybnil závažnost zranění, ale bez jakéhokoli dokazování či odborných znalostí usuzoval na charakter, průběh a

bolestivost žalobcových zranění a dospěl k závěru, že žalobce byl schopen omluvu učinit.

Závěrem svého vyjádření ke kasační stížnosti žalobce uvedl, že v průběhu řízení neměnil svá tvrzení, jak v kasační stížnosti naznačuje stěžovatel, pouze svá tvrzení upřesnil. Dále má za to, že není pravda, že by krajský soud rozhodoval podle stavu, který tu v době rozhodování správního orgánu nebyl. Krajský soud pouze dospěl k závěru, že existují důvodné pochybnosti o naplnění podmínek pro omezení žalobcova práva účastnit se jednání v jeho věci a následně provedl dokazování směřující k prokázání pravdivosti žalobcových tvrzení. Žalobce pak navrhl kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, za stěžovatele v řízení o kasační stížnosti vystupuje jeho zaměstnanec, který má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie. Důvod kasační stížnosti odpovídá důvodům podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."). Zdejší soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, zkoumal při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud přisvědčil námitce stěžovatele, jíž se brání proti závěru, že měl prvostupňové rozhodnutí správního orgánu zrušit na základě doručení následné omluvy žalobce z ústního jednání, jelikož taková omluva byla v posuzovaném případě dle krajského soudu bezodkladná a náležitá. Krajský soud vyšel z judikátu zdejšího soudu ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 As 9/2009 - 66 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), z něhož pro danou věc vyplývá, že „*pravý smysl má omluva učiněná ještě před událostí, která má nastat, nicméně k takové omluvě nejsou vždy objektivně podmínky (náhlé onemocnění, úraz, které brání uvedené omluvě). Proto také ani zákon o přestupcích, ani správní řád nehovoří o omluvě předem, tedy ještě před událostí, která má nastat. Ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích hovoří o ‚náležité omluvě' a ustanovení § 59 zákona č. 500/2004 Sb. o ‚bezodkladné omluvě správnímu orgánu s uvedením důvodů'. Z těchto ustanovení proto nelze dovodit, že se účastník řízení musí vždy omluvit předem, a to ještě před očekávanou událostí. To vždy závisí na okolnostech, za nichž došlo k pracovní neschopnosti. Obecně proto náležitou omluvou či bezodkladnou omluvou správnímu orgánu může být i omluva učiněná s určitým odstupem času po události, která měla nastat, jež podle konkrétních okolností splňuje znaky náležité či bezodkladné omluvy správnímu orgánu.*" Pro zhodnocení nynější věci je tedy podstatné posouzení, zda konkrétní okolnosti žalobcovy pracovní

neschopnosti svědčí pro nebo proti závěru, že i následnou omluvu lze v daném případě posuzovat jako bezodkladnou a náležitou. Ze samotné podstaty náležité omluvy vyplývá jasná preference, aby taková omluva byla učiněna ještě před jednáním, resp. úkonem, jehož se má předvolaný zúčastnit. Možnost omluvit svou neúčast až dodatečně, tedy po takovém jednání či úkonu, nabývá své opodstatnění především tam, kde předchozí omluvu nebylo z objektivních příčin možno učinit předem. Nejvyšší správní soud se ztotožnil se stěžovatelem, že následnou omluvu nelze v daném případě považovat za bezodkladnou, tedy náležitou, jelikož již v řízení před stěžovatelem bylo náležitě objasněno, že žalobce měl možnost učinit omluvu předem. Stěžovatel v odůvodnění svého rozhodnutí konstatuje, že sám žalobce v dodatečné omluvě i odvolání uvedl, že v průběhu pracovní neschopnosti písemnou omluvu zasílal. O tom, že by taková omluva správnímu orgánu došla, ovšem není ve spise žádný doklad. Žalobce v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu v prvním stupni uvedl, že se snažil o své pracovní neschopnosti písemně vyrozumět správní orgán běžným, nikoli doporučeným sdělením. V omluvě ze dne 22. 4. 2010 poukazuje na to, že předchozí omluvu zaslal obyčejnou, nikoli doporučenou poštou, i tak věří, že byla správnímu orgánu doručena. Krajský soud měl při svém rozhodování dále k dispozici žalobcovo vyjádření v žalobě, že svou nepřítomnost na ústním jednání předem omluvil dopisem adresovaným prvostupňovému orgánu, přičemž omluvu zaslal běžnou zásilkou. Při ústním jednání před krajským soudem dne 17. 1. 2011 dále žalobce vypověděl, že dne 9. 4. 2010 jej navštívil švagr, kterému předal dopis s omluvou pro správní orgán. Švagr tento dopis poslal obyčejnou poštou, nikoli doporučeně. Zdejší soud konstatuje, že z těchto okolností jednoznačně vyplývá, že povaha žalobcovy pracovní neschopnosti mezi 9. 4. 2010 a 21. 4. 2010 nebyla takového charakteru, aby mu zcela znemožnila zaslat omluvu z ústního jednání nařízeného na 12. 4. 2010. Z vlastních vyjádření žalobce totiž vyplývá, že takovou omluvu ještě v době pracovní neschopnosti zasílal prostřednictvím švagra, a to ještě před dnem nařízeného jednání, rozhodně tedy byl schopen omluvu zaslat. Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že vzhledem ke konkrétním okolnostem posuzovaného případu byl žalobce i přes pracovní neschopnost schopen učinit omluvu ještě před nařízeným jednáním, což zcela jednoznačně plyne z vlastních vyjádření žalobce, nebyl proto důvod považovat za bezodkladnou omluvu až omluvu následnou.

Nejvyšší správní soud považuje za vhodné zdůraznit, že ze spisového materiálu neplyne, že by žalobce nebyl v době od 9. 4. 2010 do 21. 4. 2010 v pracovní neschopnosti, která by mu znemožňovala účast na ústním jednání o přestupku. Tato skutečnost ostatně nebyla nikým rozporována. Pro nynější věc je ovšem podstatné, že z vyjádření žalobce zcela jednoznačně vyplývá, že tato pracovní neschopnost nebyla takového rázu, že by mu zcela znemožnila učinit bezodkladnou omluvu a že danou skutečnost stěžovatel ve svém rozhodnutí zhodnotil.

Zdejší soud se v dané souvislosti vysloví i k žalobcovým tvrzením ve vyjádření ke kasační stížnosti, že stěžovatel bez jakéhokoli dokazování či

odborných znalostí usuzoval na charakter, průběh a bolestivost žalobcových zranění a dospěl k závěru, že žalobce byl schopen omluvu učinit. K závěru, že žalobci nebylo jeho zraněním zcela vyloučeno učinit omluvu z jednání ještě před jeho nařízeným konáním, lze v daném případě dospět již na základě tvrzení žalobce, v nichž uvádí, že omluvu zasílal prostřednictvím švagra. Pokud žalobce tvrdí, že taková omluva byla zaslána, zcela nepochybně z uvedeného plyne, že zaslat omluvu správnímu orgánu bylo možné. K hodnocení, že žalobce byl schopen omluvu v průběhu pracovní neschopnosti zaslat, tak není v daném případě potřeba žádných zvláštních odborných znalostí, které by hodnotily charakter, průběh a bolestivost zranění. Nejvyšší správní soud v tomto ohledu nepřehlédl ani tu část odůvodnění rozhodnutí stěžovatele, kde uvádí, že při hodnocení, zda žalobce byl schopen učinit omluvu, vyšel jednak z povahy onemocnění žalobce (bolestivé degenerace meziobratlové ploténky) a dále především z tvrzení samotného žalobce. I zde lze konstatovat, že jakkoli degenerace meziobratlové ploténky znamená pro postiženého značnou limitaci v běžných aktivitách, nemusí podle své povahy v konkrétním případě ještě zcela vyloučit možnost podat omluvu správnímu orgánu, přičemž hodnocení toho, co žalobci jeho zdravotní stav dovoloval, plyne již z jeho vyjádření. Ani takové hodnocení stěžovatele proto nepřesáhlo množství informací, kterými disponuje i laik, není k němu tedy třeba odborných znalostí, jak dovozuje žalobce.

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti dále poukazuje na skutečnost, že stěžovatel neprováděl žádné dokazování ohledně odeslání omluvy ještě v pracovní neschopnosti, která ovšem dle správních orgánů nebyla stěžovateli doručena. Žalobce tak má za to, že stěžovatel nezjistil skutkový stav věci, aby odstranil důvodné pochybnosti. Nejvyšší správní soud v daném ohledu předestírá, že by bylo předčasné se z jeho strany k uvedenému vyjadřovat, jelikož se k uvedeným skutečnostem na základě námitek uplatněných v žalobě bude v dalším řízení vyjadřovat krajský soud. Krajský soud tak bude nucen v reakci na žalobu a vyjádření stěžovatele k žalobě hodnotit skutečnosti týkající se žalobcovy omluvy, která dle jeho vyjádření byla odeslána ještě v jeho pracovní neschopnosti. Nejvyšší správní soud totiž doposud hodnotil následnou omluvu žalobce ze dne 22. 4. 2010, a to z pohledu její bezodkladnosti, a tím i náležitosti ve smyslu § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Krajský soud se v dalším řízení vzhledem k žalobním námitkám a nemožnosti považovat následnou omluvu za bezodkladnou bude muset detailně zabývat omluvou, o níž žalobce tvrdí, že ji prostřednictvím švagra zaslal, a o níž správní orgány tvrdí, že jim nedošla.

Nejvyšší správní soud nemohl přisvědčit stěžovatelově námitce, že krajský soud v rozporu s § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel z tvrzení a argumentů žalobce, které neuplatnil již před správními orgány, ač tak učinit mohl. Dále stěžovatel namítl, že tato tvrzení a argumenty začal žalobce uplatňovat až po lhůtě k podání žaloby dle § 71 odst. 2 s. ř. s. a krajský soud tak k nim neměl přihlížet. Nejvyšší správní soud se k výkladu ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. již mnohokrát vyjádřil, dle tohoto ustanovení

při přezkoumávání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Co se týče skutkového stavu, v obecné rovině toto ustanovení zakazuje soudu, aby za podklad svého rozhodnutí bral skutkové události, k nímž došlo po vydání napadeného rozhodnutí správního orgánu. V žádném případě ovšem nelimituje soud v tom smyslu, že by nemohl činit další zjišťování včetně dokazování ohledně skutkového stavu, který tu byl v době, kdy správní orgán rozhodoval, a to v případě, když soud dospěje k názoru, že je toho v řízení třeba. To by odporovalo zásadě plné jurisdikce, na níž je založen soudní přezkum správních rozhodnutí. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2008, č. j. 2 Afs 64/2008 - 153, lze v dané souvislosti poukázat na to, že *„na straně jedné totiž samozřejmě platí, že soud přezkoumává napadené správní rozhodnutí podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). K objasnění tohoto skutkového a právního stavu je však rozhodující soud oprávněn zopakovat nebo i doplnit důkazy provedené správním orgánem (§ 77 odst. 2). Jakýkoliv jiný výklad proto smysl tzv. plné jurisdikce ve správním soudnictví popírá (viz také rozsudek sp. zn. 5 Afs 14/2004, in: č. 618/2005 Sb. NSS). Pokud by totiž platilo, že respektování skutkového a právního stavu z doby rozhodování správního orgánu znamená i nemožnost provést další dokazování, odporoval by tento výklad výslovnému znění ustanovení § 77 odst. 2 s. ř. s. a ve svých důsledcích by znamenal, že by se soudy musely omezit toliko na přezkum zákonnosti napadených správních rozhodnutí a nebyly by oprávněny přezkoumat jejich správnost ve smyslu faktickém, protože nezbytným předpokladem tohoto postupu je právě doplnění dokazování.“* Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel uplatňuje svou námitku ve značně obecné rovině, když neuvádí, ke kterým konkrétním tvrzením či argumentům, resp. skutečnostem měl krajský soud v rozporu s § 75 odst. 1 s. ř. s. přihlížet. Ze strany zdejšího soudu tak lze pouze podobně obecně reagovat, že stěžejní tvrzení a argumenty žalobce v žalobě se upínaly k možnosti zaslat omluvu z jednání před správním orgánem vzhledem ke zdravotnímu stavu žalobce, k čemuž žalobce před krajským soudem vypovídal, a absenci jakéhokoli dokazování v tomto směru před stěžovatelem. Je tak zřejmé, že argumentace a tvrzení žalobce se týkají skutkového stavu, který zde byl již v době vydání napadeného rozhodnutí stěžovatele, provedení dokazování ohledně takových skutečností se tak zcela týká objasnění skutkového stavu, který zde byl již v době rozhodování stěžovatele. Nemůže tak ve světle předchozích výkladů jít o porušení ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. Žalobce dále poukázal na § 71 odst. 2 s. ř. s., z poslední věty tohoto ustanovení vyplývá, že žalobu lze rozšířit na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby. Nejvyšší správní soud odkazuje na svou ustálenou judikaturu, z níž plyne, že i po uplynutí lhůty k podání či rozšíření žaloby dle § 71 odst. 2 s. ř. s. lze právní či skutkové důvody, které byly alespoň v základních rysech v žalobních bodech obsažených v žalobě či jejím včasném rozšíření formulovány, upřesnit či podrobněji rozvést, aniž by byly rozšiřovány. Na tomto místě se pak lze ztotožnit se žalobcem v tom, že ten svá tvrzení uplatněná v žalobě při jednání před krajským soudem pouze upřesnil, své tvrzení, že již v pracovní neschopnosti odeslal omluvu, upřesnil tím, že omluvu

učinil prostřednictvím švagra s tím, že jiný způsob sdělení omluvy správnímu orgánu u něj nepřicházel v úvahu.

Nejvyšší správní soud na závěr konstatuje, že tvrzení stěžovatele o účelovosti jednání žalobce ve snaze prodloužit správní řízení a reakci žalobce v kasační stížnosti, kde chce prokázat opak, nebylo pro posouzení kasační stížnosti rozhodné. Zdejší soud k tomu uvádí, že žaloba ke krajskému soudu neobsahovala námitky týkající se uvedeného stěžovatelem tvrzeného účelového jednání žalobce, krajský soud tak ve svém rozhodnutí nijak nehodnotil účelovost jednání žalobce. Posuzování této otázky Nejvyšším správním soudem proto nemůže žádným způsobem vést k závěru o existenci jakýchkoli vad rozhodnutí krajského soudu, zdejší soud proto nebude stěžovatelem tvrzenou a žalobcem popíranou účelovost jeho jednání posuzovat, jelikož je to pro řízení o kasační stížnosti, která je dle § 102 s. ř. s. opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu, bez významu.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, zda následnou omluvu učiněnou žalobcem lze v nyní posuzované věci považovat za bezodkladnou, a tím i náležitou dle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Na základě tohoto v kasační stížnosti vytýkaného pochybení dospěl zdejší soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná, proto rozsudek krajského soudu dle § 110 odst. 1, věty první, s. ř. s. zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne v dalším řízení krajský soud (§ 110 odst. 2, věta první, s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. srpna 2011

JUDr. Radan Malík
předseda senátu